

RAPPORTNYTT

UTGITT AV

NUFOC

Nr.

2 1981

NORSK UFO CENTER

Postboks 1155, 5001 Bergen.

R A P P O R T N Y T T .

Med norske . Nordiske . Utenlandske
observasjonsrapporter.

Post- og bestillingsadresse:

Norsk UFO Center, Postboks 1155,
5001 Bergen. Postgiro: 3 07 08 10.

Utkommer 5 ganger årlig.
abonnementspris: Kr. 40.-

Redaktør: Finn W. Kalvik.

05 - 28 01 26.

Red.sekretær: Egon Nielsen.

05 - 16 09 78.

Redaksjonsmedarbeidere:

Dag Ove Johansen, Rigmor Kalvik,
Anton Lidstrøm.

Internt UFO Forum. Medlemsblad for
Norsk UFO Center.

Bestilling: Ved å sende inn kr. 80.-
(Årsgebyr) til NUFOC, Hovedkassen,
Boks 291, 4801 Arendal, Postgiro:
3 92 82 80., oppnås tilknytning til
NUFOC. Dette inkluderer abonnement
på Internt UFO Forum, med 6 nr. pr.
år. Redaktør: Eddy Hansen, Sørvesten
3, 6500 Kristiansund N.

073 - 81 173.

Avdelingene:

NUFOC Nord-Norge: Postboks 458,
8001 Bodø. 081 - 23 118.

NUFOC Midt-Norge: Postboks 485,
7001 Trondheim.

NUFOC Vest-Norge: Postboks 1155,
5001 Bergen. 05 - 28 01 26.

NUFOC Sør-Norge: Grensen 4,
4800 Arendal. 041 - 22 0 86.

NUFOC Øst-Norge: Postboks 14,
3133 Duken 033 - 83 6 06.

Trykk: Svein Anthun, NUFOC-Vest.

F Y L K E S L E D E R E :

Hordaland: Kenneth Nilsen,
Postboks 1155, 5001 Bergen.

Sogn og Fjordane: Bjørn E. Johansen,
Postboks 118, 5890 Lærdal.

 056 - 66 3 53.

Møre og Romsdal: Per A. Hatlen,
Postboks 60, 6020 Veggund.

 071 - 42 3 32.

Sør-Trøndelag: Konrad Aspen,
O.J. Ålmosvei 30 C, 7000 Trondheim.

 075 - 84 7 75.

Troms: Bjørn Erlandsen, Årbogen,
9430 Gausvik.

Østfold: Arne Smevik, Boks 16,
1501 Moss. 032 - 54 6 60.

Vestfold: Odd Gunnar Røed,
Boks 14, 3133 Duken.

 033 - 83 6 06.

Buskerud: Tom R. Lemb. (permisjon)

Oppland: Per Ottesen, 2640 Vinstra.

 062 - 81 100.

Nordic UFO Group's Newsletter.
Redaktør: Mentz Darre Kaarbø.
Storhaugen 28, 5000 Bergen.

 05 - 29 56 95.

Hans Aass, Hovedkassen. Boks 291,
4801 Arendal. 041 - 23 1 64.

Pressetalsmann: Hans Kr. Moe,
Elgtråkket 3 D, 2014 Blystadlia.

02 - 71 87 27.

Norsk UFO Center's komité.

Postboks 14, 3133 Duken.

033 - 83 6 06.

R A P P O R T N Y T T nr. 2 1981.

I dette nummer:

Norge,.....	side	3
Humanoid-tilfelle med et "budskap",.....	"	8
Femti "små grønne menn",.....	"	14
En ekte "Multirepeater",.....	"	17
Gjenfunn av tredje grad, del 5,.....	"	23
UFO-RAMA, Norsk UFO Center,.....	"	28

Nå kommer den igjen!

Alle våre lesere husker sikkert filmen "Nærkontakt av 3. Grad", som hadde premiere i første halvdel av -78. Den var inntil da, verdens dyreste langfilm (ca. 100 mill. kr.) og den mest teknisk avanserte innspilling som var produsert.

Den fikk en noe blandet mottagelse, men så avgjort i overvekt - positiv. - Nå kommer den tilbake "nyklippet og frisert", d.v.s. at noe er utelatt, men det er føyet til 12 minutters nyinnspilling som omhandler bl. a. hendelsene ombord i romskipet - der den første filmen sluttet.

Enten du har sett filmen eller ikke, så vil ha utbytte av å se den nye spesialversjonen. Og glem ikke å gjøre folk oppmerksom på Norsk UFO Center, når filmen settes opp på ditt hjemsted. Fortell også at vi utgir to tidsskrifter som kan fortelle dem om flere nærkontakter av 3. grad!

Det er sommertid fra 29. mars, og vi ber alle som sender oss utfylte observasjons-skjemaer at de under punkt 7 (klokkeslett) anfører: NST = Norsk Sommer Tid. - Dette gjelder f.o.m. 29. mars kl. 00200 og t.o.m. 27. september samme tid.

Red;

NORGE v/ FWK.

MERKELIG LYD - LYS OG HENDELSER MED AVTRYKK I SNØ.

Sted : Iseveien, 4 km. utenfor Sarpsborg.

Dato : Vinteren 1979, ca. klokken 01,00

Vitne : Pensjonist Agnes Solberg.

Vitner til avtrykket: 6 personer.

- - - - -

Denne merkelige opplevelsen hadde fru Agnes Solberg, vinteren 1979, i sitt hjem ved Iseveien utenfor Sarpsborg. Fruen er pensjonist og bor alene i sitt hus. Hun var også helt alene når dette hendte, og flere vitner til natt-hendelsen har heller ikke fremkommet. Hendelsen er blitt fortalt undertegnede i et intervju i november 1980. - Fru Solberg forteller selv om episoden:

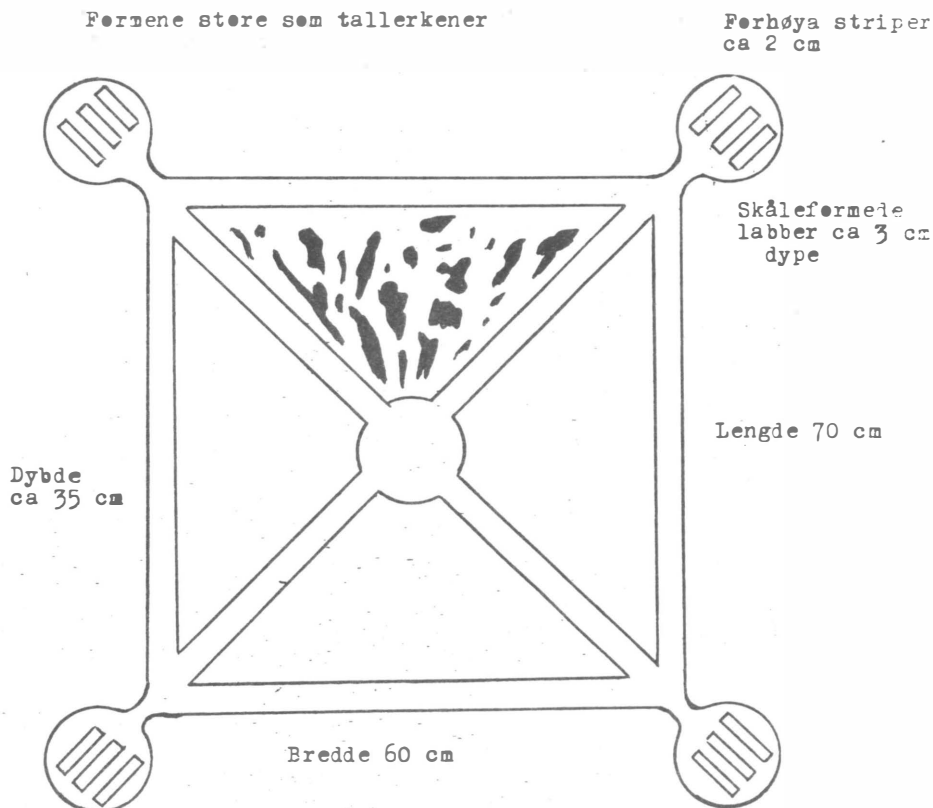
"Jeg hadde vært borte om kvelden og kom hjem rundt kl. 21,00, så jeg syntes det var litt tidlig å gå til sengs, så jeg tok med meg et teppe og la meg på sofaen i stuen for å lese litt, men etter en liten stund sovnet jeg. Klokken var mellom halv ett og ett, da jeg våknet av en forferdelig skurring, og at hele rommet var opplyst av et intenst hvitt lys. Jeg trodde med meg selv at nå hadde noen kjørt inn i fjellveggen utenfor huset, så jeg fòr opp fra sofaen for å se hva som hadde skjedd. Det sterke lyset kom inn av et vindu ved siden av sofaen og lyste opp hele rommet så det så ut som om det var midt på dagen.

Lyset var så sterkt at jeg ikke kunne se mot det uten å få vondt i øynene, det var som å se mot selve solen. Den sterke skurringen hørt ut som å komme fra en kjempesvær gressklipper som gikk for full gass utenfor mitt vindu. Det sterke lyset varte et par-tre minutter etter at jeg hadde våknet, så forsvant det plutselig og det ble helt stummende mørkt, men skurringen forsvant gradvis til den ble helt borte, ca. 20-30 sekunder etter at lyset forsvant.

Etter at lyset og den forferdelige skurringen var borte, ble jeg veldig redd, for nå var det helt mørkt og stille i huset. Jeg gikk bort til vinduet der lyset hadde kommet inn, for å se ut i håp om å oppdage noe, men der var det også helt mørkt. Jeg var forferdelig redd der jeg stod, for jeg kunne ikke fatte hva som hadde skjedd utenfor huset klokken ett om natten. -Litt etter litt falt jeg til ro så jeg bestemte meg for å prøve å sove, og denne natten sov jeg tungt.

Dagen etter hendelsen kom min sønnesønn Pål, på besøk. Han ville se etter revespor på tomten min, for det gjør han hver vinter når snøen har lagt seg ute. Han hadde gått bort til det vinduet som lyset hadde kommet inn fra om natten, da han plutselig ropte på meg og spurte hva det var for noen merkelige spor i snøen? Jeg gikk bort til vinduet, og der - midt ute i snøen var det et avtrykk av noe tungt, for det måtte det være, for dybden på snøen var ca. 35 cm., og sporet hadde blitt trykket helt ned til bakken.

Snøen helt uberørt rundt merket.
 15 meter over avtrykket gikk strømledningene.
 Avstand fra avtrykket til nærmeste nabo hus var 30 meter.
 Avtrykket var 10 meter utenfor hennes eget hus.

Avtrykket bestod av en firkant på 60 x 70 cm, med en stor "labb" i hvert hjørne. Labbene hadde noen korte forhøyninger på ca. 2 cm. og selve labbene var 3 cm. dype. Fra hvert hjørne inne i firkanten gikk det spor inn til midten, som sluttet i en runding. Alle sporene unntatt labbene var ca. 35 cm. dype. I øvre trekant av sporet som vendte bort fra huset, var det et oljeaktig svart stoff som var fordelt utover. Selv i dag er jeg ergrelig på med selv at jeg ikke oppbevarte eller samlet noe av stoffet på en flaske eller lignende. Da hadde jeg hatt noe i dag som kunne bli vist frem og tatt prøver av. Dette avtrykket lå i snøen i ca. 14 dager, da det etterhvert forsvant p.g.a. nysnø og temperatursvingninger, men dette oljeaktige stoffet fulgte med helt til snøen smeltet om våren"....

Kommentarer:

Jeg finner ingen grunn til å tro at denne hendelsen er oppdiktet, og dessuten var det seks andre vitner som har sett avtrykket og bevitnet dette. Selve opplevelsen som hun hadde om natten, hadde hun ikke fortalt noen før en god tid etter at vitnene hadde sett avtrykket, for hun var redd de skulle tro at nå begynte hun å bli gammel og forkalket, - som hun sa til meg. Jeg fikk selv høre om hendelsen nesten to vintre etter det hadde skjedd, av en av vitnene som hadde sett avtrykket. Fru Solberg sier selv til meg at det hun hadde opplevet og som hadde satt spor ute i snøen, ikke kom fra denne jord, etter hennes mening. Hun sa ordrett til meg, "at det var vel en av disse flyvende tallerkene som de snakket så mye om nå for tiden, som hadde besøkt henne og satt sitt visittkort i snøen". Hun utelukker heller ikke at dette "noe", kunne ha vært der om kvelden når hun kom hjem, for på denne delen av hussiden som avtrykket stod, er det alltid helt mørkt om kvelden, og hun ville ikke ha sett noe om det hadde stått der. Hun sier også at det kanskje var "avgangen" hun hørte ettersom lyset hadde forsvunnet så hurtig, men at lyden forsvant gradvis.

Feltforsker Gøran Granath/Øst.

Lysende Gjenstand i Trysil.

Dato : Mandag 7. januar 1980.
 Sted : Mellom Tørberget og Nyhuusgrenda.
 Tid : 20,30 til ca. 21,00
 Været : Klar himmel, kaldt.
 Vitne : Joar Dammen, 29 år, fra Engerdal. Drosje, og ambulanse-sjåfør. Kjennskap til UFO-fenomenet, men ingen særlig interesse.

Ved 20, 30 - tiden kjørte Joar Dammen tilbake fra en tur med drosje i Elverum - alene. Veien mellom Elverum og Trysil er temmelig kupert med mange bakker. Etter at han kjørte forbi Tørberget, og kommer på toppen av en av disse bakkene, blir han plutselig oppmerksom på et lysfenomen på den mørke himmelen.

Han fortsatte imidlertid å kjøre, og merket fort at den lysende gjenstanden fløy i samme retning som ham, og i samme hastighet. Retning: vest-øst. Størrelsen var to ganger Venus på himmelen, og farven var en orangelys tone, meget skarp. Joar kjørte nå på forskjellige måter, raskere og langsommere, men lyset fløy konstant på samme måte som Joar. Han bestemte seg for å stoppe bilen og studere gjenstanden. Lyset stoppet samtidig. Han var da kommet til Nyhuus-grenda.

På den lange strekningen mellom Elverum og Trysil, er det som vanlig lite trafikk på vanlige ukedager. Da Joar gikk ut av bilen for å observere gjenstanden, kom det en svensk turistbuss i motsatt retning. Han prøvde å signalisere med billysene for å stoppe bussen for å ha vitner til hendelsen, men bussen stoppet ikke.

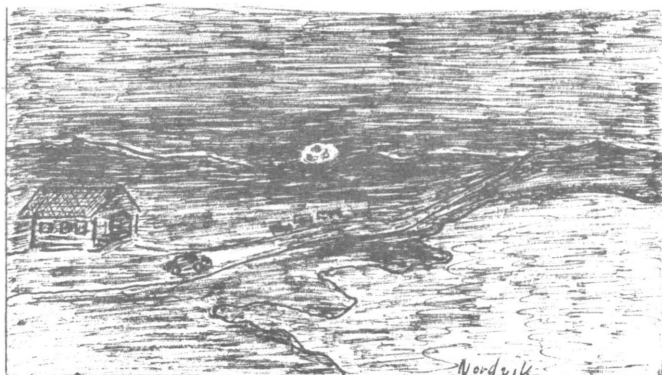
Joar prøvde etter dette å studere gjenstanden, men plutselig beveget den seg i voldsom fart mot bakken - mot ham. Akkurat da - fortalte Joar meg - ble han fryktelig redd. Men lyset stoppet momentant og stod stille. På dette tidspunktet ble lyset en fjerdedel av månediameteren. Da lyset på gjenstanden var meget skarpt, var det vanskelig å se formen, og det var ingen lyd å høre. Men det var røykutvikling bak gjenstanden i denne fasen. På dette tidspunkt kan avstanden ha vært ca 1000 meter fra vitnet.

Etter en tid fløy den lysende gjenstanden videre østover i en fart av ca. 80-90 km/t, den begynte da også å blinke, men etter en stund sluttet blinkingen. Det ble fast lys igjen som forsvant i horisonten. Joar fortalte at han aldri har observert et slikt fenomen før. Observasjonstiden var totalt mellom 15 og 20 minutter.

Philippe Caquet/Øst.

Mystisk objekt ved Litlabø, Stord.

Dato : 2. mai -80.
 Sted : Ved samfunnshuset, Litlabø.
 Tid : 23,45.
 Været : Klarvær, svak vind.
 Vitner : Hovedvitnet sammen med 4 andre. (ønsker anonymitet).

"da vi rundet svingen ved samfunnshuset på Litlabø, så vi plutselig to skarpe lys nær noen arbeidsbrakker på venstre side av veien", forteller vitnet. "Lysene stod i ro. Jeg trodde først at det var en bil og blendet ned mitt hovedlys. Lysene forsvant plutselig, men dukket opp igjen lenger borte i nordøst. Nå ble det også synlig et noe mindre lys på toppen av de to første. Objektet forsvant så ut-over Storavatnet som lå til høyre for veien. Det så ut til å fly ganske lavt over terrenget. Vi kunne ikke se konturer av noen kropp bak lysene da disse var ganske blendende. Det hele stod på i ca. 10 sekunder. Vi lurte på hva dette kunne være, men kjørte straks videre".

Ved åstedsbefaring ble det ikke funnet noe avtrykk eller annet på stedet hvor objektet angivelig stod. Men grunnens beskaffenhet er her steinete og lite egnet for avtrykk.

Stein Stendahl/Vest.

Tegning: J. Nordvik.

"JEG VAR BARE 50 METER FRA MYSTISK UFO"

DT & BB. 4.2.81. (forkortet).

"Jeg har alltid trukket på smilebåndet når det gjelder UFO'er og denslags. Men nå er jeg sannelig ikke sikker lenger. Jeg kan ikke annet enn tro det jeg selv har sett. Hadde jeg vært alene om denne opplevelsen, hadde jeg trolig holdt kjeft og aldri fortalt et ord til noen, men vi var fire stykker som så den".

Bonde Ola Roen i Liagardene i Ål er såvisst ikke blant dem som ser syner i utrengsmål, men at opplevelsen mandag 26. januar i år, om kvelden gjorde et forvirrende inntrykk på ham og de tre andre som var tilstede, kan neppe sies å være rart. Han forteller selv hva som skjedde.

"Vi hadde nettopp gjort oss ferdige i fjøset, klokken kunne vel ha vært omkring syv om kvelden. Min kone hadde gått inn i forveien, og jeg var på vei ned låvebrua da jeg ble vår at noe lyste på sørveggen på våningshuset. Jeg trodde først det var en bil, men et rødlig skjær fikk meg til å tro at det var Heimevernssetra på Torpmoen som sendte opp raketter. De pleier vi se godt herfra. Jeg gikk tilbake opp på låvebrua for å se bedre, og borte på jordet, ca. 100 meter unna, så jeg noe jeg først trodde var et helikopter. Det lyste i rødt og grønt. Men det var noe som ikke stemte, og jeg stusset. Jeg hørte ingen lyd fra rotorblader eller motorer. Det kom ikke en lyd borte fra jordet. Jeg gikk frem på bakken for å studere saken nærmere. ----- En flat gjenstand med en litt oval form, ca. 7-9 meter i diameter, lå helt urørlig på bakken. Men det merkelige var lysene. Intens rødfarge, med en slags grønn bord rundt kanten. Med jevne mellomrom var det som om det skjedde en slags utladning. Rød- og grønnfargen forsvant, og noe i likhet med en sveise flamme lyste opp så kraftig at hele landskapet rundt om ble opplyst. Jeg kan ikke si hva jeg egentlig tenkte, men jeg begynte å gå mot gjenstanden. Plutselig, på ca. 50 meters hold, begynte den å røre på seg. Lettet fra bakken. Da var det ikke fritt for annet enn at jeg begynte å lure. Helt lydløst skjedde det. Så kom min nabo, Eilev Medgard til, og jeg løp inn og varslet kona og svigerfar, og sammen stod vi fire personer og så fenomenet fjerne seg i høyde med trekronene før det steg høyere og forsvant over åsen. Obs.tid: 5 minutter.

Kredit: Stein Stendahl.

HUMANOID-tilfelle med et "budskap".

Av Richard Hall. Overs: Anton Lidstrøm.

Fra MUFON UFO Journal, nr. 143, januar 1980.

Notat: Identiteten og den nøyaktige lokalisering av vitnet, en sikkerhetsvakt i California, er av grunner som vil bli klarlagt senere, holdt hemmelig i denne rapporten. Artikkelen er hentet direkte fra rapporten til MUFON-etterforskeren.

Den 12. september 1978 mottok MUFONs internasjonale direktør, Walter Andrus, et høyst interessant brev fra en nøktern ung mann i California. Han bor på landet i den nedre del av den store San Joaquin-dalen. Den strekker seg over den sentrale del av staten. Det er oljefelter der og det dyrkes en mengde bomull. Bomulls-markene strekker seg milevis så langt øyet kan se. Hager med citrusfrukter er også alminnelige.

Den appelsinlunden som har å gjøre med denne spesielle UFO-hendelsen, er flere engelske mil i utstrekning med veger som går på kryss og tvers i et pent mønster som ligner meget på vegmønsteret i mange små byer. I stedet for hus finnes det imidlertid bare solide appelsintrær. Denne særegne landeiendommen består av flerfoldige tusener acres hvor det dyrkes bomull, citrusfrukter og grønnsaker.

En 26 år gammel vokter av denne store bondegården fortalte sin fascinerende og utrolige historie til Walt Andrus i et lengere brev. Walt kontaktet ham og jeg tok også affære. Til å begynne med ble jeg imponert over den unge mannens oppriktighet, den ærlighet han øyensynlig viste, og han bekymring over at han ikke var i stand til å lokalisere noen andre vitner. Av natur er jeg selv en forsiktig og mistenksom person og jeg nærmer meg ofte slike saker med "tungen i tømme" fordi det har vært nok av slike hvor svindel og bedrageri har forekommet i de 22 år jeg har vært beskjeftiget med etterforskninger.

Etter å ha tilbragt mer enn tre timer sammen med Carl (et pseudonym) og besøkt åstedet, samt hatt flere telefonsamtaler, ble jeg helt tilfreds med den ærlige måten han opptrådte på. Kort sagt, han er en religiøs person som hverken drikker eller bruker sterkere saker. Han har 2 års college-utdanning i hovedsakelig tekniske fag, og 2 år i hæren som sprengningsekspert. Han er gift og har tre mindre-årige barn. Ved å ta kontakt med et par av hans lokale bekjentskaper, ble jeg ytterligere bestyrket med hensyn til hans troverdighet. Han har også brukt en betydelig masse penger til å annonser i aviser og i radioen for ytterligere å stadfeste hva han har observert. For ikke å bli latterliggjort av sine venner og medarbeidere, har Carl holdt historien for seg selv helt til han ganske enkelt måtte fortelle den til noen, slik at det kunne lindre hans frustrasjon og uro.

Jeg hadde et intervju med Carl tidlig om morgenen den 24. oktober 1978. Hendelsen inntraff kl. 08,50 om ettermiddagen den 27. februar 1977, mens Carl avpatruljerte det store området med appelsintrær på farmen. Sikten var 10-20 miles. Det var en svak syd til sydvestlig vind. Temperaturen var ca. 60 grader fahrenheit. Idet han patruljerte vestover langs en av vegene i sin radioutstyrte vogn, oppdaget han plutselig i sydvest et klart lys på den skyfrie natthimmelen. Da det leilighetsvis forekommer en del flyaktivitet i det aktuelle området, trodde han først at lysene kom fra et fly. Han vurderte avstanden til ca. 2 miles og høyden til ca. 7-8000 fot, og gjenstanden beveget seg med en hastighet et fly har som går ned for landing (ca. 80 m/t). Gjenstanden fortsatte med nedstigningen i nordvestlig retning. Fremdeles mente Carl at det var et fly som hadde vanskeligheter, og han fortsatte i rask fart gjennom labyrinten av vegar i den retning han antok at fartøyet ville lande. Ved hvert vegkryss var han på utkikk etter flammer, lysglimt eller tegn som viste at det hadde skjedd en nedstyrtning. Men det var ingenting å se. Idet han forsøkte på beste måte å gjette seg til hvor gjenstanden kunne ha gått ned, dreide han av i sydlig retning og kjørte slik ca. 800 meter. Da han nærmet seg det neste vegkrysset, fikk han øye på en stor, mørk gjenstand midt i vegen like foran ham, ca. 75 meter borte. Plutselig kom det et lys tvers over bunnen av den store, ovalformete farkosten. Disse lysene som var røde, blå og orange, lyste opp vegen til en viss grad, og avslørte den egentlige formen på den besynderlige maskinen. Carl kjørte sakte fremover for å komme nærmere.

Det var ganske mørkt i området hvor frukthagen lå, men en månesigd til venstre oppe på himmelen gav en smule lys. Carl hadde brukt sin sterke strålekaster for å søke etter et mulig luftfartøy, hengende oppe i trærne. Da de fargete lysene kom, ble han sittende og stirre forbauset gjennom frontruten på det underlige synet rett foran ham. På samme tid forsvant lyset på bilen og motoren stoppet. Radioen begynte å gi fra seg en høy, hylende tone. Han skrudde ned volumet og ble sittende der, "full av en hel klynge med tanker", som han uttrykte det.

Han kom seg ut av bilen og begynte å gå i retning av gjenstanden som hvilte på 4 teleskopliggende ben ca. 25 meter foran ham, tvers over vegdelet. Det var en åpen dør med lys som kom ut fra det indre av gjenstanden, og en stige som gikk ned til bakken. Det var høyt nok fra bakken og opp til bunnen av farkosten til at han kunne gå under den uten å støte hodet. Da Carl nærmet seg uten å være redd, men nysgjerrig på hva dette kunne være, ble hans oppmerksomhet tiltrukket av noe til høyre for rekken av appelsintrær. Der så han to personer, den ene med armene fulle av appelsiner, og den andre nesten gjemt bak noen grener, idet han leverte den første enda flere appelsiner!

Den fremmede, med hele favnen full av appelsiner, dreide seg rundt og betraktet Carl samtidig som han gav fra seg en kort pipende lyd. Den andre som leverte frukten, trådte plutselig frem, og begynte stirret på ham, men høyst likegyldig som om de ville si: "Det er da bare en av disse jordboerne!" Carl beskriver holdningen deres som fullstendig likeglad.

Jeg spurte Carl om de plukket modne eller grønne appelsiner, men han sier at på denne avstanden og i det svake lyset fra farkosten og den partiale del av månen, var det umulig å uttale seg om det.

Det var akkurat da at Carl ble oppmerksom på en kanin som krøp sammen i nærheten av de fremmede vesene, enten fordi den prøvde å gjemme seg, eller fordi den var altfor skremt til å kunne røre seg. Forøvrig er kaniner et vanlig syn i frukthagene. Kaninen la ørene bakover den pelsklede kroppen, og den trykket seg ganske enkelt ned mot bakken uten å røre seg. Tilsynelatende merket de to "appelsinplukkerne" at Carl hadde oppdaget kaninen, for de pekte bortover mot dyret og nikket til hverandre på en likegyldig måte. Underlig nok, og kanskje på grunn av frykt eller stråling fra fartøyet, gav kaninen også fra seg et skrik, men dette var helt forskjellig og lett for Carl å forstå at det kom fra dyret og ikke fra vesene.

Carl gikk forsiktig et par meter nærmere og fikk da øye på ytterligere to personer som stod i den opplyste døråpningen til det underlige fartøyet. Etter forskjellige kroppskonturer å dømme, viste den ene seg å være en kvinne. Hun var spinklere av bygning enn sin mannlige ledsager og var noen tommer kortere, men hadde en isyenfallende bystelinje og bredere hofter. Alle bar ensartede guldfargete og tettsittende klær. Materialet i dem syntes metallisk skinnende. Det virket som om klærne var laget i ett stykke som også dekket hodet lik en tettsittende lue. Bare den nedre del av ansiktet var bart. Hudfargen og ansiktstrekkene ligner på Homo sapiens. En kunne ikke skjelve øynene fordi de var dekket av temmelig store, svarte, og skinnende briller. Carl anslo mennenes høyde til ca. 1,60 meter, og de veide kanskje ca. 70 kg.

HUMANOIDENE.

Det er blitt antydning at disse draktene gir beskyttelse fra stråling som går ut fra fartøyet, muligens bare når døren er åpen, eller når mannskapet er ute. Andre spekulasjoner går ut på at draktene ganske enkelt beskytter mot jordiske våpen. Brillene minte om skinnende svart metall. Når de fremmede dreide lett på hodet, ble et slags metallisk skinn reflektert i brillene, som om de var laget av et slags fint nett eller lerret.

Hver og en av dem var utstyrt med sko og hansker som gikk i ett med drakten, med unntak av en tynn, brutt linje som kanskje skulle vise et skille. Det eneste som skilte seg ut var et tungt, svart belte rundt midjen med en hylsterlignende beholder som inneholdt et tykt rør av et eller annet slag, noe i likhet med en lommelykt eller politikelle. Carl følte seg sikker på at dette utstyret på høyre side av beltet kunne være et slags defensivt våpen. Dessuten hadde hver av dem et halsbåndlignende emblem rundt halsen. Når de beveget seg syntes dette emblemet å være festet til drakten. Emblemene var ovalformet ca. 2,5 x 2 tommer, med en stor, diamantformet gjenstand i midten. Dette emblemet var sølvfarget hos kvinnene. Hos de andre var det svart.

En av de to vesene på bakken haltet lett da han gikk. Deres gang og skritt var helt lik våre. De syntes alle å opptre sikkert og presist med en viss grad av ynde. Den haltende fremmede syntes å gjøre lette forsøk på å riste av seg bløt smuss han hadde fått på seg. Hagen blir vannet ofte og marken er bløt og fuktig for det meste.

Ved dette tidspunktet rakte kvinnen en hånd i været. Carl oppfattet det som et tegn på at han ikke skulle komme nærmere. Han mottok øyeblikkelig et sterkt telepatisk budskap: "Stopp, kom ikke nærmere, ellers vil du skade deg selv. Vi har ikke til hensikt å gjøre deg noe". Carl ble derfor stående stille. Idet han hadde gått ut av bilen, ble lysene på fartøyet slått på, som om menneskapet hadde en forutfølelse av et nødvendig behov for å stikke av i all hast hvis flere jordboere skulle dukke opp, eller hvis det skulle utvikle seg til fiendtlige handlinger. Fartøyet var fullstendig mørklagt da han fikk øye på det fra bilen, men nå virket det som om det var beredt til å ta av på et øyeblikks varsel. Lysene i forskjellige farger var slått på, både under, foran og bak. Et hvitt bånd av lys glødet rundt konturene av hele romskipet, innbefattet den rød-orange pulserende kuppelen på toppen.

Carl la hånden på sin Smith and Wesson 41 Magnum revolver som han hadde ved hoften. Da snakket igjen kvinnen til ham, ikke verbalt, men gjennom telepati: "Er du redd? Føler du trang til å forsvare deg selv?" Hun oppfattet alt det Carl gjorde forsøk på å si, og han forstod at han bare tenkte det han ville si, og at hun øyeblikkelig hadde et svar ferdig for ham. Under denne tankemeddelelse frem og tilbake, begynte han å forme et visuelt bilde av henne i sin tanke. Bak disse store brillene, som ligner på dem sveisere bruker, skjulte det seg et vakkert, feminint ansikt med svakt orientalske øyne, lik en kvinne fra Fillipinene. Han kom til den slutning at hun også hadde kommandoen. Medaljongen i halskjedet hennes var forskjellig fra de andre, og hun gav ordre til de tre mannlige medlemmer av besetningen.

Selve kommuniseringen mellom de fremmede syntes å foregå ved korte "hvin", noe i likhet med pipingen i en radio. Kvinnen hadde en noe høyere stemme enn sine mannlige medarbeidere.

De to som plukket appelsiner hadde "pepet" kort til hverandre. De stod nå ved siden av fartøyet og stirret på Carl. Den ene hadde armene fulle av friske, nyplukkede appelsiner. Kvinnen "pep" til de to på bakken. De kikket opp på henne, og som om de ble kommandert til det, gikk de øyeblikkelig opp stigen og inn i farkosten. De klatret opp stigen meget grasiøst uten å bruke hendene til hjelp. De to som stod i døråpningen gikk til side for å slippe dem forbi, og de forsvant inn i skipet med appelsinlasten. Kvinnen og hennes mannlige kamerat stilte seg igjen opp i døråpningen for å fortsette sin mentale konversasjon med jordmannen.

Mannen betraktet Carl oppmerksomt som om han ventet en fiendtlig aksjon fra ham, og derfor ikke slapp ham med øynene et sekund. En del av tiden holdt han en hånd bak seg. Ellers holdt han den ved rørhylstret på høyre side av beltet. Carl bemerket til meg at han hadde på følelsen at hvis han hadde gjort en aggressiv bevegelse mot sitt eget våpen eller mot fartøyet, ville han blitt stoppet i forehavende ved en eller annen defensiv metode. Kvinnen spurte igjen, telepatisk: "Føler du trang til å forsvare deg?" Carl sa at han ikke forstod hva hun mente, og hun pekte da øyeblikkelig på hans revolver. "Nei," sa han, "egentlig ikke". Så tok mannen hånden bort fra våpenet og holdt den foran seg slik at de kunne se den tydelig. Denne gestus overbeviste Carl fullstendig om at innretningen de hadde på beltet kunne ha vært et eller annet defensivt våpen. ➤

Den mentale kommunikasjon fortsatte. Carl spurte kvinnen hvor de kom fra. Hun svarte at de kom fra en fjern verden og at de var på et speideroppdrag. Hun fortalte ham at de var bekymret over de mange problemene på denne planeten. En annen ting var at vår regjering hadde i sin besittelse et av deres fartøyer som hadde styrtet i ørkene, samt fire døde av menneskapet, mens to andre fremdeles lever blant oss. Hun kommenterte ikke dette videre, med unntak av at vår regjering ikke kunne forstå hvordan farkosten kunne fly, eller hvordan dens defensive system virket, men dette ville vi heller aldri kunne sette oss inn i.

Carl sa at han hadde millioner av spørsmål han ønsket å stille, men han klarte ikke å få dem frem. Den kvinnelige lederen uttalte at de ville komme tilbake, men hun antydte ikke når det ville skje. Det ble også kort diskutert en del andre ting, og så kom det første verbale ordene fra henne. Med en kvinnelig stemme som lød heller metallisk, sa hun "Goodbye" på engelsk på en anstrengt måte. Hun og hennes mannlige kamerat trådte så tilbake. Stigen ble trukket inn i den nedre døråpningen og døren ble skjøvet igjen fra venstre til høyre. Alt dette skjedde uten en lyd. Døren sluttet så tett til at det ikke var noen skjæter eller kanter å se. Ingen kunne si hvor den hadde vært.

FARTØYET.

Nå lyste kuppelen på toppen og det hvite båndet rundt fartøyet opp. Lyset i hver ende glødet, et gulgrønt, det andre rødt. To hvite lys, ett på hver ende, mellom landingsbenene, glødet. To små blå lys og ytterligere to røde ble lokalisert nedenfor, i hjørnet av det rektangulære området. Hoveddelen av hele fartøyet syntes å være laget av matt aluminium eller stålfarget metall. Kuppelen på toppen fikk hurtig en meget lysere farge, men var fremdeles rødlig-orange. Etter noen få sekunder begynte fartøyet å lette. benene ble trukket tilbake i seksjoner i likhet med en bilantenne, eller et gammeldags håndteleskop. Benene forsvant fullstendig inn i bunnen av skipet.

Fartøyet hevet seg 3 meter opp i luften på 4-5 sekunder. Carl kjente da et lett vinddrag komme fra undersiden av fartøyet. Dette gjorde at en ring av støv og sand ble blåst opp. Det virket som et trykk nedover av luft eller eksos var en del av denne kraften som løftet fartøyet, som nå hevet seg 18-20 meter og sirklet rundt Carl i motsatt retning av urviserne. I denne stilling hadde han god anledning til å studere undersiden, og kunne igjen merke seg plasseringen av de forskjellige lys, hullene hvor landingsbenene var trukket inn, samt de usedvanlige, kinesisk-lignende tegn på den rektangulære bunnflaten. Fra dette perspektivet fikk han et bedre overblikk med hensyn til formen på fartøyet i det hele. Han sier det minnet om formen på en fotball, men med noe spisse ender. De to store hvite lysene illuminerte undersiden av fartøyet og til en viss grad også bakken under.

Etter at det hadde sirklet rundt øyenvitnet en stund, skjøt det plutselig rett til værs med en voldsom hastighet. Retningen var en liten smule nordøstlig. Det forsvant ut av syne i løpet av 8-10 sekunder. Da det dro bort glødet ikke skipet, men hadde på de samme lysene som da det var i svevende tilstand. Som det sirklet rundt og tilslutt tok av, fløy det på samme måte som en fotball som blir "passet" av en spiller. Det var ingen som helst lyd å høre fra fartøyet.

Da den fremmede farkosten hadde forsvunnet ut av syne, følte Carl seg virkelig nedtrykt. Han ønsket å bli med dem, og hvis de hadde spurt, ville han slått følge med dem øyeblikkelig. Han tenkte på den fantastiske teknologi han nettopp hadde vært vitne til, og han kunne godt tenke seg en avansert, fremtidig verden, langt bedre enn vår egen. Han gikk tilbake til bilen og satt i den noen få minutter, og var opptatt med å tenke på de begivenheter han nylig hadde vært vitne til. Idet han kikket bortover mot appelsintrærne, fikk han se at kaninen fremdeles satt på samme stedet - den hadde ikke rørt seg. Han vred om tenningsnøkelen og bilen startet med det samme. Han slo på lysene og alt virket normalt som om ingenting hadde hendt. Han sendte en melding på radioen om at alt var som vanlig. Han var redd for å nevne noe om UFO-opplevelsen.

Han sier at han ikke følte noen frykt under nærkontakten. Han var en smule spent, men mest nysgjerrig og fascinert. Han erklærte likevel etterpå at han ble redd når han begynte å tenke på alt sammen. Han sov dårlig i flere netter, var kvalm og hadde diaré i tre dager. Han gjenkaller i erindringen at han, under sammentreffet med de fremmede, at håret på den bakre del av hodet hans reiste seg. Han var redd for at disse typer av fysiske virkninger, særlig sykdommen, kunne være en følge av en slags stråling fra det merkelige romskipet. Tanken streift ham også at de tetsittende klærne og brillene som de fremmede var utstyrt med, kunne være deres beskyttelse mot stråling.

Carl ønsket at han hadde hatt med seg et kamera. Han bærer med seg et nå, i håpefull forventning om et mulig annet møte. (Ytterligere diskusjon om hva som skjedde under denne observasjonen er utelatt her - red.)

BUDSKAPET.

Det viktige budskap til oss alle er at denne saken er et bedrag, et erkjent bedrag. Siden "Carl" virkelig tilstod og syntes å være sønderknet på grunn av det besvær han hadde skaffet MUFONs etterforskere, har vi valgt ikke å røpe hans identitet. Innholdet av historien stemmer så bra med andre saker, og reporteren virket så "ærlig", og var så godt ansett at det var nære på at vi ble lurt.

Men han begikk den feil at han ikke helt fortalte den samme historien hva angår tidspunkt, omstendigheter eller beskrivende detaljer, til tre forskjellige MUFON-etterforskere. Når disse tre sammenliknet sine notater, var uoverensstemmelsene iøynefallende. Men dette skjedde ikke før den rapporten som er presentert her allerede var moden for publisering. Men ved å se tilbake finner vi at utenomjordiske vesener som viser bekymring for vår velferd, ikke er tilstede i et typisk humanoid-tilfelle.

Da lederen for etterforskerne konfronterte Carl med de nå opplagte uoverensstemmelsene, tilstod han. Grunnen for å ha satt igang dette narrespillet oppgir han i et brev til Walt Andrus, datert 16. mai 1979, og dette er interessant og instruktivt:

"Det er noe som har plaget meg og ligget som en temmelig tung byrde på meg. Hele mitt liv har jeg vært et null og en ubetydelighet. Grunnen for jeg skriver, er for å fortelle deg at jeg løy om min nærkontakt av tredje grad.

Jeg ville bare virke betydningsfull. Jeg skjønner at på grunn av min religiøse bakgrunn ville jeg rense luften og sette en stopper for noe som hadde gått for langt. Dette sammentreffet er og var en "spøk". Og nå vil jeg ikke leve med dette på samvittigheten..... Gud har tilgitt meg og jeg håper at du også kan..... Si til..... at jeg er lei meg og at jeg ikke vil treffe ham fordi jeg løy. Jeg er ikke forstyrret psykologisk, men jeg ønsket meg bare litt oppmerksomhet. Vær så snill å tilgi meg. Det er alt jeg ber om."

Carl er blitt oppfordret til (anonymt) å gi Journalens lesere en mer fullstendig forklaring på hvorfor han har iverksatt dette bedrageriet, og hvor han har fått idéen fra, hvilke deler av historien som er "lånt" fra litteraturen, og hva som er oppdiktet på stående fot. Vi følte at en nærmere analyse av "bedrageriets anatomi" ville virke oppdragende på enhver, og at forsøket på å skaffe tilveie ekstra innsikt på dette området ville hjelpe Carl til å sone sin brøde. Vi har enda ikke hørt noe fra ham. En kopi av denne artikkel vil bli sendt ham sammen med en ny forespørsel.

Red^d komm.:

Denne storyen fortjener sin plass i UFO-historien. Den vil - som MUFON-folkene fastslår - virke oppdragende på enhver. Og vi vil legge til - og til dem som har planer om å dikte opp røverhistorier om kontakt med utenomjordiske vesener. Det er nok av fantastiske ekte hendelser uten at man av religiøse anfektelser skal føle seg kallet til å "reformere" menneskene med selvkomponerte opplevelser!.

50 Små grønne menn

Flying Saucer Review, Vol. 22 nr. 6/76. overs: Egon Nielsen.

HER ER DETALJENE I EN BEMERKELSESVERDIG OBSERVASJON, GJORT AV DEN 21 ÅRIGE "DOMINIQUE MENUGE", AV YRKE SLAKTER. HERR MENUGE ER INTERESSERT I UFO-PROBLEMATIKKEN OG HAN HAR LEST EN DEL LITTERATUR OM DETTE EMNET. HAN SPILLER, KJØRER MOTORSYKKEL, OG DET FORTELLES AT HAN ER EN SANNFERDIG PERSON, MED EN GOD KARAKTER. DENNE UTREDNINGEN ER GJORT AV M. SPRINGLER, I SAMARBEIDE MED GENDARMERIEET I CARINGNAN. - STEDET ER EN SKOGSSTI I ET LAVT MYROMRÅDE I NÆRHETEN AV DEN FRANSK-BELGISKE GRENSEN. OMRÅDET LIGGER MELLOM SKOGENE "LE BOIS DE RAPPES" OG "LA FONTAINE de la NONE des PLANES"

I ARDENNER SKOGSOMRÅDET I DET NORDØSLIGE FRANKRIKE. DET VAR HALVMØRKT DA EPISODEN FANT STED, OG VÆRET VAR SKYET, OG DET BLÅSTE.

Søndag den 2. mai 1976, mellom kl. 21,00 og 21,30, kjørte Menuge i sin bil, en Renault R 15, på veien fra Matton til L'Etang du Banel. Han ankom til veikrysset og kjørte inn på veien som førte til sistnevnte sted. Det var allerede halvmørkt og han hadde pareringslysene slått på. Plutselig, akkurat da bilen var ca. femti meter fra venstresvingen mot Fontaine, fikk han øye på ca. 50 små grønne menn i lyset fra bilen. De små mennene befant seg i relativ nærhet av veiens venstre side, og i samme bakkenivå som veien. De var froskelignende, og stod oppreist og helt stille. Noen stod med front mot ham, og noen vendte profilen til.

Til tross for at mennene var grønne, syntes det ikke som de hadde overalls, men om de hadde slike, så var de svært tettsittende. De hadde lange armer som nådde helt ned til knærne, og de hadde hud mellom fingrene. Deres ben så normale ut, men også føttene hadde svømmehud mellom tærne og så ut som froskeføtter. Deres hodor syntes å være dekket av noe som lignet hjelmer med to øyne på ca. 10 cm. i diameter, og de minnet om trafikklys-signaler. Vesene var omlag en meter og femti cm. høye, og deres kropp var svært korpulente. Deres øyne gav ikke fra seg lysstråler, og de bare stod der, helt stille.

Vesene syntes ikke å ha sett bilen. De hadde ikke noen gjenstander i hendene og ei heller var det noe omkring på bakken. Det fantes ikke noe tegn til fartøyer, ikke på bakken og heller ikke i luften. De beveget ikke armer eller føtter og det som pådrog seg oppmerksomheten var faktisk de røde lyset fra øynene.

Dominique Menuge ble redd og kjørte straks ut til siden, rygget bilen, og kjørte tilbake samme veien han var kommet. Hans motor fungerte perfekt, og det samme gjorde lysene, slik at han, da han snudde bilen fikk se ytterligere en liten mann som stod ved buskene på den andre siden av veikrysset, altså på hans venstre side. Denne lille mannen var identisk med de øvrige, og også han stod stille. Han var kun to, til tre meter fra bilen.

Menuge kjørte snarest til sin brors hjem, og fortalte der hva han hadde sett. Han ankom der ganske oppskaket, og han hadde store problemer med å få sove om natten. Han underrettet ikke Gendarmeriet med det samme av redsel for å bli betraktet som en tulling.

INGEN SPOR PÅ STEDET.

Jeg fikk kjenskap til denne saken fra tredje mann, og skrev til Menuge at jeg gjerne ville høre han egen redegjørelse om hendelsen. Han besøkte meg den 8. mai og fortalte hele historien for meg. Jeg ba ham da om å følge med til politiet i Carignan den 10. mai, for å levere en rapport. Sammen med meg fortalte han da om opplevelsen, og han gav inntrykk av å "gjennomleve hendelsen igjen". Han ganske enkelt gjengav hva han husket av episoden og gav ikke inntrykk av å drive gjøn, eller å være i sjokktilstand.

Vi reiste senere ut til området sammen med politiet og gikk over stedet med finkam, letende etter spor, men vi fant ingenting. Ingen tegn på små menn, eller et objekt noe sted i egnen.

Da vi kom til stedet, la jeg merke til at han ikke viste tegn til redsel. Jeg skal også nevne at jeg to dager senere vendte tilbake til stedet sammen med gendarmeriet, og da uten Menuge, klokken 21,15. Vi plasserte da bilen på nøyaktig det stedet på veien der han sa at hans bil hadde stått, og vi hadde lyseøse på. Det forekom oss at under disse omstendigheter, skulle det bli vanskelig å nå frem med lyset fra frontlyset til stedet med de små mennene. På dette spesielle punktet forble såvel gendarmeriet, som jeg selv, svært skeptiske. I det franske UFO-tidsskriftet: "Lumieres dans la Nuit", gir dets redaktør følgende kommentar:

"Når man leser denne redegjørelsen, blir den første hypotesen som man tenker på, at det var en hallusinatorisk opplevelse. Vi minnes den undersøkelse som ble gjort av Monsieur Bigorne, og som ble publisert i vårt annet tidsskrift: "Vues Nouvelles" nr. 2, 1975. I dette tilfelle, i hvilket avtrykk av føtter med svømmehud ble funnet en morgen i snø som var falt om natten, var det ikke noen hallusinasjon. Vi er M. Springle takk skyldig for å ha sendt oss dette tilfellet, som kanskje kunne ha forekommet uinteressant, om det ikke hadde vært for det faktum at vi har kjennskap til lignende tilfeller med svømmehudsføtter, og derigjennom kan fremlegge et problem som hvert rettskaffende menneske må respektere.

LES DERES EVENTYRBØKER ORDENTLIG!

Gordon Creighton, redaktør for "Flying Saucer Review (FSR), kommenterer tilfellet på følgende måte:

"Om jeg ikke tar helt feil, finnes det en hel del rapporter, i hvilke rapportørene påstår at de har sett vesener med svømmehudsføtter, og fingrer. Det skulle derfor være uklokt å avvise dette tilfellet på grunn av dette. Legg forevrig merke til at vesene beskrives som grønne. Skeptikerne har gjennom årene hatt seg mang en god latter over "små grønne menn", og de fleste ufologer synes å være med i latterkoret. Og enda, om jeg ikke tar helt feil igjen, har det gjennom årene blitt rapportert en hel del tilfeller der observatørene påstår å ha sett "små grønne menn".

Personlig har jeg aldri forstått hvorfor "små grønne menn" må anses for å være mere aparte enn resten av UFO-sceneriet, som i sin helhet egentlig er helt absurd, ifølge menneskelige mål."

- 0 -

Gendarmeriet, men også ufologene, fikk en sterk følelse av vantro, med tanke på at observatøren påstod at hans billys rakk å lyse opp stedene der de små vesene ifølge hans rapport hadde stått. Jeg må imidlertid minne leserne om, at et stående innslag i UFO-fenomenet er "lys"- og ofte lys av meget sterk karakter, og med voldsom styrke. Kan det ikke ha vært mulig at det var et UFO i nærheten, uten at herr Menuge har lagt merke til det, og at det var dette UFO'et (eller kanskje kroppene til vesene, ettersom mange rapporter har beskrevet dem som lysende), som gjorde dem synlig dem synlig for den passerende bilen? Denne historien virker minst like trolig som de fleste andre UFO-historier.

Jeg tror helt enkelt ikke det er denne sort historier byslaktere velger å sette sammen. For hvem som helst som har den minste kjenskap til den rike flora om "Huldre og Troll", vil jeg fremholde at det ikke finnes noen åpenbare tegn på at denne historie er oppdiktet. Jeg ser den heller som helt og holdent hørende til hovedtradisjonene. Les Deres eventyrbøker, - alt finnes der!

Red's kommentarer:

Jeg er tilbøyelig til å slutte meg til "Tja - bevegelsen". Første gang jeg traff på små grønne menn, var på trafikklysene. Siden ble det i noen The Muppet Show, med en liten òn i hovedrollen. - Men fra fleip til alvor. Det er ganske motig gjort av denne Menuge å stå frem i full offentlighet med en slik opplevelse. Og andre hendelser i denne kategorien tilsier at han sannsynligvis taler sant om sin beskrivelse av skapningene. Men når han ikke har andre vitner til hendelsen, kan den bare legges i arkivene i håp om at andre mennesker kommer frem med lignende observasjoner som kan bekrefte tilstedeværelsen av "små grønne menn".

EN EKE "MULTIREPEATER"

Vi omtalte i forrige nummer Kenneth Arnolds mange UFO-observasjoner i artikkelen: "Repeaters", av James Oberg. Det ble der, reist tvil om ektheten i Arnolds observasjoner.

Denne artikkelen omhandler også en mann med mange observasjoner, bare med den forskjell at de synes å være ekte. Artikkelen har vi sakset fra UFO Sverige Aktuellt nr. 1/81, og den er oversatt fra UFO-Report, des. -79, av Monica Johansson. Til norsk v/FWK.

Lyntet slår kanhende ned bare én gang på samme sted, likeså UFO'er. Men flygende fartøyer har gjentatte ganger vist seg i Charleston, S.C., South Carolina, USA, og da særskilt for én mann.

UFO-observasjoner er vanligvis engangshendelser for de fleste mennesker. Noen ser under kort tid et uvanlig "nattelys" eller et ukjent flygende objekt. Man ser det, og siden er det vekk for aldri å bli sett igjen. Men slik er det altså ikke alltid. Hvor utrolig det enn kan høres, så finnes det de som ser UFOer gjentatte ganger. Bill Herrmann er en av disse menneskene.

Herrmann er 27 år gammel og arbeider som kontorist på et bilverksted, bor i Charleston, S.C., er gift og har en datter på tre år. UFO'er er intet nytt for Herrmann, han har sett dem ved flere tilfeller, fotografert dem og selv blitt ført bevisstløs ombord på ett.

Herrmanns utrolige opplevelser begynte en stjerneklar kveld i november 1977. Han hadde nettopp forlatt sin husvogn i nordre Charleston for å ta farvel med sin svoger. Ved et hastig blikk på himmelen oppdaget han et skimrende sølvfarget lys passere et fly, og han forteller: - "Jeg så det på ca. 1800 meters høyde og trodde først det var et fly. Objektet plasserte seg bakom det som man kunne se var et fly; fordi det førte kollisjonslys. Så flyttet objektet på seg og jeg kunne se at det var diskosformet. Lyset stoppet opp og deretter forsvant det ut av syne".

Perpleks over hva han hadde sett, kontaktet han FFA og den nærliggende flybasen. Etter flere samtaler med uinteresserte mennesker, gav han opp og bestemte seg for at det hele bare var en uvanlig tilfeldighet. Hva Herrmann da ikke visste, var at han skulle få se fremmede flygende objekter mange ganger senere.

Femten dager etter, den 27. november, bar Herrmann ut søppelet. Det var skumring, klokken var ca. 17,30 og noe over de nærliggende kraftledningsstolpene fanget hans oppmerksomhet. - "Det befant seg bare et hundretalls meter over bakken", forteller han, "og mens jeg betraktet det, begynte det å bevege seg i triangulære mønstre".

I tro at det kunne være et helikopter, sprang Herrmann inn i sin husvogn og trev til seg kikkerten. Han søkte hurtig over himmelen og fant samme sølvskimrende lysskiven som han hadde sett tidligere. Mens han iakttok den, begynte skiven å fly ned mot sentrum av Charleston. Den fløy sakte og lett over kraftledningene. Herrmann kom seg kvikt inn i sin bil og opptok jakten. Ved hjørnet av Dorchester Road og West Montage, innså han at han ikke ville klare å innhente den lysende skiven og stoppet ved veikanten og studerte den gjennom sin kikkert. Senere fortalte han til undersøkerne:

"Jeg sa til meg selv at ingen kommer til å tro dette! Derfor husket jeg mitt pocket-kamera som lå i hanskerommet, og jeg visste at det skulle være 4-5 bilder igjen på filmen. Jeg var nokså skjelven, men jeg klarte å fange inn skiven i søkeren, og så knipset jeg så hurtig jeg kunne".

I stedet for umiddelbart rapportere det han hadde sett og bli latterliggjort, bestemte han seg for å vente og se om filmen viste noe uvanlig, innen han betrodde seg til noen. Bill Herrmann leverte så inn filmen i en lokal diversehandel.

BILDENE OVERBEVISTE HAM.

Den 2. desember -77, rystet en veldig vibrasjon hans husvogn og en skjærende lyd skremte Herrmann opp av hans søvn. Han trodde forskrekket at et tog hadde sporet av, og nå pløyde seg rett mot campingplassen. Et blikk på klokken viste at den bare var 09,30 og han spratt opp og frem til et vindu. Istedenfor et fremrusende tog, så han samme sølvglinsende UFO manøvrere over kraftledningsstolpene igjen.

Etter noen minutter steg det opp og forsvant. Herrmann begynte da å fundere på om alt som hittil var hendt bare var en form for illusjoner. Senere gikk han til diversehandelen og hentet sin fremkalte film. Fotoene var dårlige, men de viste likevel en tydelig lyskule på flere bilder. Det var nok bevis for Herrmann, han hadde ikke sett "syner". Et kamera burde ikke kunne fotografere hallusinasjoner, mente han.

To dager senere, klokken 20,30, innfant samme objekt seg på samme stedet. Atter gjentok det en serie triangulære bevegelser over kraftledningene. Denne gang så også hans kone, Patti, objektet. Helt til nå hadde hun - trass i sin manns fotoer - vært meget skeptisk, men nå ble hun overbevist. Etter flere minutters hurtig flygning rundt ledningsstolpene, forsvant objektet. Men den beste observasjonen var ennå ikke inntruffet.

Den 22. januar 1978, startet Bill Herrmann sin reise til Northside Baptistkirke, men han kom aldri frem. Klokken 10,30 svingte han inn på Crosscountry Road fra Dorchester Road, og igjen havnet han i virkelighetens "utmarker", der flere foruten ham, har befunnet seg.

"Lyset kom nøyaktig over trærne i en bue rett oppover. Et øyeblikk trodde jeg at det var et jetfly som tok av fra basen. Jeg betraktet det nærmere og så at det var et diskosformet lys, og jeg sa til meg selv: "Min Gud, der er det igjen!"

Herrmann kjørte inn til veikanten og steg ut av bilen. Det skimrende objektet syntes å virke underlig dragende på ham. Fascinert av dens merkelige manøvrer, gikk han ut på et felt nær veien for å kunne se litt bedre. Han hadde med seg kikkert og kamera, og mens han stod og observerte, begynte UFO'et å oppvise et uvanlig luftsirkus for den unge Herrmann. - Det gled først til venstre, deretter hurtig til høyre, steg opp, dalte ned og begynte forfra igjen. Forbauset stirret Herrmann opp på det diskosformede lyset mens det gjennomførte sin utrolige luftbalett. Så tonte lyset rundt UFO'et ned og han kunne se en klokkeformet gjenstand med en diameter på 18 meter. Da han ble spurt hvordan det så ut, svarte han:

"Det var klart metallisk og så ut til å være av en slags polert aluminium. Først kunne jeg se en myk avrundet bunn, deretter hendte en overraskende ting. Jeg la plutselig merke til en detaljert underseksjon med utskytende deler. Der fantes tre konisk utskytende deler, 60 til 150 cm. lange, som roterte. Der var også en liten kasse i midten. Små skillevegger som sammenbandt hjørnene, dannet et 'X'. Men det underligste var en orange nimbus eller glorie av lys under gjenstanden, og når den fløy, fulgte glorien med tett under gjenstanden, men den berørte den aldri. Det virket som om den var en del av selve UFO'et".

Herrmanns konsentrasjon ble brudt av lyset fra en C-141 Starlifter som passerte lavt over enden av feltet, på kurs inn for landing på Charleston-flybasen.

UFO'et som hadde befunnet seg bare 30 meter borte og omkring like høyt oppe, plasserte seg i en posisjon umiddelbart bak Starlifter'ens høye T-formede haleror. Da Herrmann så dette, løftet han sitt kamera og knipset flere bilder. Deretter kom UFO'et tilbake og en orangerød dis begynte å danne seg rundt det. Igjen knipset han flere bilder, innen UFO'et ble omgitt av lys og fløy bort. De fremkalte fotos styrket senere hans 15 minutters lange observasjon. Men hans mest bisarre opplevelse hadde ennå ikke inntruffet!

BLE TRUFFET AV BLENDEDE STRÅLE.

Den 18. mars 1978, ble Bill Herrmann, helt overraskende, stillet ansikt til ansikt med vesener fra en annen verden. Klokken var omkring 20,30, og Herrmann var utendørs for å hente sin kikkert, som lå i bilen. Han kastet et blikk mot transformatorstasjonen, og der - over tårnet - var objektet! Fast besluttet på å få en bedre utsiktsplass, småløp han ned til jernbanetraséen, der det ikke fantes noen gatebelysning. Derfra studerte Herrmann objektet som manøvrerte over tårnet. Plutselig dalte det, flatet ut og dukket ned mot ham, som en katt dukker mot en mus. Skremt begynte Herrmann å rygge bakover. En blendende stråle av blågrønt lys traff ham. Senere berettet Herrmann for reporterne:

"Jeg forsøkte å løpe, men mine føtter ville ikke røre seg. Jeg var paralyisert. Det var som om jeg fløt i vann. Jeg kunne ikke skrike og jeg tenkte med meg selv: 'Å min Gud, jeg kommer til å dø!'. Alt jeg kunne se, var denne lysende blå strålen fra gjenstanden."

Det neste han husker, var at han kom til seg selv på en skogbevokset eng eller åker. Han så opp og oppdaget det sterkt opplyste UFO'et på vei oppover. Rundt hans føtter fantes en svak orangelysende flekk av lys. Herrmann hoppet skrekkslagen ut av det underlige lyset og sprang skrikende over feltet. Etter noen minutter klarte han å gjenvinne selvkontrollen. Underlig nok var den eneste plass hvor han følte seg sikker, nettopp i det orangefarvede lyset.

Flere minutter senere så han billys, og forstod at han var nær en vei. Men nå hadde det orange lyset tonet bort. Den rådvile og forvirrede Herrmann stoppet en bil. Sjåføren vegret seg for å ta ham med, men tilkalte politiet. Det var ved deres ankomst at han fikk vite at han var i Summerville, nesten 30 km. fra sitt hjem. Ennå merkelige var det at klokken allerede var flere minutter over midnatt. For Herrmann virket det som om bare 5 minutter hadde gått, men faktisk hadde det gått 2 timer. Han undret seg på hva som hadde hendt. Hvordan hadde han kommet til Summerville?

Heldig nok hadde Bill Herrmann allerede vært i kontakt med Wendelle C. Stevens, en forh.stående oberst i flyvåpenet, og en av APRO's (Aerial Phenomena Research Organisations) veteraner på forskningsområdet. En "på stedet" gjennomført utredning viste at andre i området også hadde sett UFO'et. Stevens var derfor av den mening at HERRMANN VAR EN Ekte "MULTIREPEATER" og dessuten kanskje hadde blitt ført ombord på et UFO.

Bill Herrmann.

Bill Herrmann's beskrivelse av vesene han traff ombord i romfartøyet.

Den 2. februar 1979, tok John Fielding, en uavhengig engelsk UFO-forsker, Herrmann til New York for undersøkelse.

Dr. Stern, uteksaminert fra American Clinical Hypnosis Institute, og dr. Spiegel fra Colombia Presbyterian Hospital, gjennomførte en psykisk kontroll på Herrmann.

Ifølge deres mening hadde Herrmann god mental stabilitet og fysisk helse.

I august -79, sendte sjefen for APRO, Jim Lorenzen den velkjente UFO-forsker og professor i ingeniørvitenskap ved Californiauniversitetet, dr. James Harder, til Charleston der han tok Herrmann under hypnotisk behandling.

UNDERSØKTES OMBORD.

Hva denne undersøkelsen gav som resultat, var forbløffende. Vesener med et fremmed utseende hadde ført Herrmann ombord på sitt fartøy. Da han nå kunne huske hendelsen gjennom den hypnotiske sesjonen, som løste opp hans blokkering, berettet han hva han hadde opplevet.

"Mitt første minne er at jeg befant meg på et langt undersøkelsesbord ca. 60 cm. over gulvet. Jeg hørte en stemme som ba meg ikke være redd. Selv om det hørtes som om de tiltalte meg på perfekt engelsk, så beveget ikke deres tynne skårlignende munner seg. Jeg kunne se dem klart og tydelig. Deres hud hadde en beige fargenyanse og deres øyne var mørke med brun iris. De hadde store hoder uten hår. De var alle kledd i røde tettsittende "mocka-drakter".

Etter undersøkelsen tok tre av dem og førte meg med gjennom en korridor og inn i et annet rom med et datalignende maskineri. De forklarte meg at det var for fremdriften. Så tok de meg videre inn gjennom en skyvedør til et lite rom og fikk meg til å ligge ned på et bord. Over bordet fantes en stang med blinkende lys. Det er det siste jeg kan minnes fra den stunden jeg var ombord i UFO'et, men hele tiden kjente jeg meg så liten i forhold til dem, og det var pussig, for jeg er 185 cm. høy, og de var knapt 135 cm."

For de fleste er en opplevelse som Herrmann's altfor utrolig for at de skal kunne tro på den. Kunne det kanskje ikke være så at han bare har iscenesatt en kjempespøk? - For mange virker det vel slik, men dr. James Harder, som hypnotiserte Herrmann, er overbevist om at det er ekte.

Bill Herrmann's beskrivelse
av Romfartøyet han ble
ført ombord i.

Dr. Harder sier selv: "Jeg har ingen grunn til å betvile at han ble ført ombord i et UFO".

C. R. McQuiston, en av dem som oppfant en anordning ved navn: Psychological Stress Evaluator (PSE), som arbeider metodisk for å måle en persons stemmemønster og reagere på stress, gjorde et forsøk med PSE på Herrmann. Etter å ha gått gjennom resultatene, anså McQuiston at Herrmann talte sant.

Ett av Bill
Herrmann's
mange Insta-
matic-fotos
av UFO'er.

Fremdeles ubesvart er hvorfor visse personer har gjentatte kontakter med UFO'er. Kan det bero på at observatørene lever og bor i et område som UFO'ene regelmessig besøker? Mange UFO-forskere tror at UFO'ene føler seg tiltrukket til visse områder. Mange feltforskere har bevis for kontinuerlige observasjoner nær militære installasjoner, kraftledninger, jernbanetrasèer, elver og geologiske forkastninger. Interessant nok så har Charleston-området alt dette!

I Summerville, der Herrmann ble "droppet", regner man med at en stor geologisk forkastning skal utløses. Denne forkastning - fremdeles aktiv i dag - fortsetter inn til Charllestons sentrum. I flere år har fastboende i Summerville rapportert observasjoner av UFO'er og "dansende" lyskuler, lokalt kjent som "Summerville-lysene". Nær Herrmanns hjem finnes Ashleyfloden, jernbanetrasè, hovedkraftlinjer og en flyvåpenbase. Det viser seg at Herrmann bor i et område som synes forutbestemt for gjentatte UFO-observasjoner. Et ubesvart spørsmål er også hvorfor Herrmann helt ensom kom ut for alle disse utrolige hendelser. Likesom zoologer velger ut og kontinuerlig følger dyr i deres naturlige miljø, gjør kanskje de "fremmede zoologer" det samme? Om Bill Herrmann er en slik, så undres vi hvor mange andre mennesker som befinner seg under direkte observasjon av disse fremmede visitantene!

GJENFUNN AV TREDJE GRAD. av Leonard H. Stringfield.

DEL 5. Overs: Dag Ove Johansen/Nord.

Fra "Flying Saucer Review nr. 5/79.

Utdrag XIV: Beskrivelse av fartøy med besetning påstått havarert i 1962.

Robert D. Barry, UFO-forsker og foreleser, ble kontaktet i begynnelsen av mars 1978, på bakgrunn av hans interesse for, og kjennskap til havarerte UFO'er og gjenfunn av fartøy og dets besetning.

Barry, som siden 1957 har vært en hengiven forsker, er leder for 20th. Century UFO Bureau. Da jeg fortalte ham at jeg kunne trenge hjelp til å skaffe opplysninger til et dokument jeg skulle fremlegge på MUFON-symposiet, spurte han om jeg ikke kunne sende et brev der jeg presenterte meg selv nærmere og mine hensikter i forbindelse med dette følsomme emnet. Jeg gjorde dette straks og det førte til mange positive resultater. Barry's første brev, datert 14. mars 1978, dreier seg om et UFO-havari med besetning som skulle ha skjedd i 1962. Jeg siterer her en del av brevet hans:

"Mine kilder angående denne saken involverer ganske få mennesker, men det er fire hovedkilder, inkludert en som kommer fra etterretningstjenesten så vel som en vitenskapsmann. Når det gjelder det havarerte UFO'et i 1962, skjedde dette i New Mexico. Fartøyet fikk vansker i luften da militære radarskjermer hadde fanget det opp. Det ble fulgt over to sydvestlige stater før det kom inn over New Mexico. Militære jetjagere ble sendt opp for å avskjære det.

Idet fartøyet fløy over N.M., mistet det raskt høyde og hadde åpenbart store vansker. Det styrtet deretter i ørkenen med en hastighet på omkring 150 km/t. Underseksjonen traff sanden slik et fly gjør når det går inn for landing. Landingsutstyret var ikke nede, og flymønsteret like før landing indikerte at de to besetningsmedlemmene øyensynlig var døde... derfor disse vanskene i luften.

Fartøyet var 22,4 meter i diameter og 4,3 meter høyt... sirkelrundt. De to vesene som ble oppdaget ombord var begge 1,06 meter høye. Begge var kledd i hel romdrakt uten knapper eller glidelås. Besetningen ble fjernet dagen etter til et stort medisinsk universitetssykehus i USA, der hudtester og andre vitenskapelige analyser ble foretatt. Hudfargen var grå/grårosa. Hodet litt stort i forhold til kroppen; øynene noe større enn normalt, mens nesen var liten med små utvekster... ikke noe ytre øre, bare et hull på hver side av hodet hvor vi har ører... innenfor var selvsagt det indre øret. Munnen var veldig liten med tynne lepper.

Den sirkelrunde farkosten ble beskrevet som utforskningsverdig og ble så flyttet til en stor militærbase i sydvesten der vitenskapsmenn og ingeniører ble satt på oppgaven med å løse hemmeligheten ved fartøyets fremdriftssystem.

I denne spesielle saken var 20 personer involvert i etterforskningen. Siden den gang har tre av dem avgått ved døden - av naturlige årsaker - noe som betyr at det nå er 17 som kjenner til dette spesielle UFO-havariet".

(LHS hadde ingen kommentarer her. Overs.anm.)

UTDRAG XV: Påstand om beviser for at UFO'er er utenomjordiske.

Mine informasjoner er annenhånds fra en person som ber om at navnet blir hemmeligholdt. Dette på grunn av hans kjennskap til gjenfunne UFO'er og preserverte humanoider i et hemmelig lager ved Wright-Patterson AFB (WP-Basen).

Denne personen, som har lest min bok: SITUATION RED, er klar over min stilling som forsker, men nekter å diskutere hva han vet i telefon eller ansikt til ansikt. Min førstehåndskilde er hans sønn, som han har gitt generelle informasjoner ang. UFO'er et par år tidligere. Videre har denne unge mannens far fått UFO-informasjon fra sin fetter, en Air Force major som var spesielt tilknyttet et UFO-prosjekt ved WP-basen i 5 år. Majoren, en tidligere pilot og som tjenestegjorde ved et militæranlegg i Europa, er for tiden tilknyttet et nytt teknisk prosjekt. Jeg har disse detaljer, men ble bedt om ikke å være for detaljert.

Så betydelige var disse informasjonene faren mottok fra sin fetter Air-Force majoren, at han følte seg tvunget til å skrive ned noen nøyaktige detaljer angående gjenfunne UFO'er og humanoider. Disse forseglet han så i en konvolutt og la inn i safen. Hans ønske var at ingen skulle åpne konvolutten før etter hans død.

Noen av de generelle opplysningene som min kilde kjenner, dreier seg om WP-basens lagring av et intakt UFO og deler av skadde UFO'er og preservering av døde humanoider under glass i spesielle kjølelagre. Majoren skal også ha sagt: "Vi har bevis for at UFO'ene er utenomjordiske".

KOMMENTARER:

Min kilde spøker ikke med at farens UFO-notater er oppbevart i en safe. Han spøker heller ikke med at faren nektet å diskutere med meg om detaljene i disse notater. Personlig er jeg enig i farens standpunkt når det gjelder en nær slektnings status og velferd.

UTDRAG XVI: Mann stod vakt over døde humanoider.

Fru SI, ringte meg 3. august 1977 for å fortelle om sin interesse for UFO-mysteriet. Hun hadde lest min bok: SITUATION RED, og uttrykte ønske om å delta ved de fremtidige møtene i den lokale OUFOL-forskningsgruppen.

Hun betrodde lederen for denne gruppen, Charles Wilhelm, at hennes mann Carl, under tjenesten i luftforsvarets Air Police ved WP-basen en natt ble tilkalt for å stå vakt i et hemmeligt område, der han ble vitne til tre døde humanoider som nettopp hadde ankommet. Jeg ble tipset om dette av Wilhelm slik at jeg den 3. august, da fru SI ringte, var forberedt med en del forsiktige spørsmål.

Under den første samtalen ville jeg ha noen eksakte data om tidspunkt etc. Hun trodde det var i 1973 at hennes mann Carl ble utkalt til denne nattlige vakttjenesten. Han ble fraktet til et bestemt område med bind for øynene. Hun sa at han husket at han ble ført over en eng med vått gress, så hjulpet ned en rekke trapper og så eskortert gjennom en lang korridor. Ved et bestemt sted ble han stoppet og bindet ble fjernet. Der fikk han så instruksjoner om oppgaven og hvor han skulle stå vakt. Til sin store overraskelse var han i samme rom som andre høyere offiserer og noen få vitenskapsmenn og betraktet likene av tre humanoider som lå utstrakt på et kjølebord. Hun husker Carl fortalte at likene var omkring 1 meter høye, hodene var abnormt store og syntes å ha korte dun på toppen. Huden var hvitaktig. Hun husket ikke Carl fortalte om andre ansikts-trekk og innrømmet at den eneste gangen Carl snakket om dette var i 1975, og dengang syntes han å være temmelig rystet over dette.

"Jeg tror han var meget påvirket av dette", sa hun og tilføyde: "En gang fortalte han sin søster om dette og hun bare lo av ham. Siden den gang nektet han å diskutere saken med noen som helst, selv meg".

Da jeg senere ved flere anledninger ringte fru SI, spurte jeg om å få snakke med Carl. En kveld jeg ringte var han tilstede ved kaffebordet. Jeg husker hun spurte ham om han ville fortelle meg om sine opplevelser, men han nektet. Fru SI sa da til meg: "Han sa han ikke fikk lov til å snakke om det og at han vil fortelle alt han visste etter at president Carter har kommet med en uttalelse".

Høsten 1977 ble fru SI så besatt av UFO-jakten at hun ble syk med derav følgende langvarig periode uten at hun kontaktet meg. Så en kveld ringte hun og fortalte høflig at hun hadde gitt opp sin interesse for UFO'er. Hun takket meg for tilbudet om hjelp under stressperioden og minnet meg igjen på at Carl ikke ville snakke om sine opplevelser ved WP-basen.

Kommentarer:

Ingen kan laste Carl for å holde sitt løfte om hemmeligholdelse, men en glipp med tungen overfor sin kone hadde sluppet den berømte katten ut av sekken. Jeg tror informasjonene FRU SI kom med er ganske nøyaktige. Av spesiell interesse i forbindelse med denne gjenfunns-saken er årstallet 1973, noe som tyder på at døde humanoider som blir funnet ved UFO-havarier fremdeles blir fraktet til WP-basen for nærmere analyser og preservering.

UTDRAG XVII: Nytt lys over "Scully-saken".

Vi kommer nå til et tilfelle som jeg tror fortjener både en kritisk behandling og en ny verdsetting av alle kjente fakta: det dreier seg om det første påståtte gjenfunn av fartøy og besetning og dets langtrekkende konsekvenser for forskningen.

Saken gjelder den kontroversielle Aztec-affæren i februar 1948, som ble sensasjonelt slått opp av Frank Scully i hans bok: BEHIND THE FLYING SAUCERS. Denne ene saken har, som tidligere nevnt, gjort en rekke seriøse forskere forutinntatt (jfr. 1. del av denne serien. Overs.anm.) De fleste er fremdeles temmelig forbitret over denne sakens behandling, noe som resulterer i at de enten skyr eller betviler alle gjenfunn-historier.

Mens Scully benyttet seg av temmelig uklare personer som støtte for beretningen, har nye opplysninger fra folk med solide akkreditiver kommet frem gjennom professor Robert Spenser Carrs utrettelige innsats som forsker i mange år, med like solide akkreditiver.

Professor Carr, som nå er pensjonert, underviste i sin tid i massekommunikasjon ved South Florida universitetet og var forskningsleder ved Walt Disney Studios. I 1975 vekket Carr nasjonal oppsikt med et avisintervju i Tampa som virkelig gjenåpnet "Aztec Pandoras eske". På spørsmål om han kunne bevise påstanden om at UFO'er kom fra verdensrommet, svarte Carr ganske kort ved å benytte seg av opplysninger han hadde samlet sammen om "små menn" fra Aztec.

Da historien kom ut, ble en rekke forskere, inkludert meg selv, virkelig tatt på sengen. I likhet med en rekke andre som ble bedt om en kommentar, stilte jeg meg noe skeptisk. På dette tidspunktet hadde jeg ingen anelse om at det fantes nye opplysninger angående Aztec-saken. Jeg hadde faktisk ikke korrespondert med Carr siden i 50-årene da jeg publiserte CRIFTO ORBIT. Jeg sjekket mitt gamle arkiv og leste brevene hans på nytt. Alle var meget velskrevne, faktiske og konservative.

Den 28. mars 1978, da jeg besøkte min datter og hennes mann i Dade City, Florida, ringte jeg Carr som bodde i Cleawater, ikke langt unna Dade City.

Etter å ha gjenoppfrisket våre UFO-diskusjoner fra 50-årene, spurte jeg etter de opplysningene han satt inne med angående UFO'er og spesielt da Aztec-saken. Svaret var positivt. Han hadde samlet mer data om Aztec-saken enn jeg kunne ha forestilt meg. Jeg ringte ham igjen den 31. mars og spurte om hans tillatelse til å benytte en del av hans opplysninger i FLYING SAUCER REVIEW. Igjen var Carr imøtekommende, bortsett fra at han kvidde seg for å bruke navnene på kildene. Han sa:

"Jeg har brukt 17 år på å samle de opplysningene jeg har om Aztec-saken. Jeg kjenner til andre gjenfunn, men min hovedoppgave i alle disse årene var å samle mest mulig om Aztec-saken. Jeg kunne ha skrevet en hel bok om denne ene gjenfunn-saken".

"Forløperen" til alle gjenfunn-saker - som Carr kaller det - var landingen av et fartøy med en besetning på 12, tyve kilometer vest for Aztec, en by med sparsom befolkning i et øde ørkenområde. Ifølge Carr oppfanget tre forskjellige radarstasjoner, en på Muroc AFB (det nåværende Edwards AFB), en ved Santa Fe og en tredje i det sydvestlige hjørnet av Colorado. Ved hjelp av triangelmålinger var de i stand til å finne ut at fartøyet måtte være i nærheten av Aztec. Luftforsvaret sendte straks folk til stedet fra Muroc-basen. Fartøyet ble funnet ganske uskadd, bortsett fra et lite hull i et av porthullene. Dette hullet var antagelig den direkte årsaken til at besetningen var døde. En spesialist fortalte ham at de hadde omkommet på grunn av dekompresjon. Den eneste måten Air Force spesialistene kunne komme seg inn i fartøyet, var gjennom dette hullet. Likene av mannskapet ble i all hast sendt til Muroc-basen hvor de ble plassert i et nedkjølt likhus. Senere ble de fraktet til WP-basen for obduksjon og permanent preservering.

Under sin 17 år lange leting etter sannheten om Aztec, fortalte Carr meg at han hadde fått viktige opplysninger fra fem øyenvitner. Et nøkkelvitne, som nå var avgått ved døden, var operasjonssøster som assisterte ved obduksjonen. En annen kilde var en høyere Air-Force offiser som var stasjonert ved WP-basen, med doktorgrad i antropologi fra Eastern University. To andre, begge luftfartsingeniører, kom med verdifulle fakta angående fartøyet struktur og fremdriftssystem. En femte kilde, som var klar over Aztec-funnet, var Air-Force menig som stod vakt ved en base han ikke ville avsløre.

Ifølge Carr har øyenvitnene vært enige om at de døde humanoidene var fra 1,00 til 1,30 meter høye og hadde avlange hoder, overdimensjonert i forhold til kroppen. Draktene var tettsittende uten merker.

Carr gav også noen detaljer om president Eisenhowers besøk ved WP-basen i 1952 for å se et gjenfunnet fartøy og dets mannskap. Ifølge et øyenvitne, benyttet Eisenhower seg av en unnskyldning om å spille golf i Palm Beach, Florida, men ble istedet hentet av et helikopter og fløyet til WP-basen. Der ble han møtt av mellom 80-100 militære og vitenskapsmenn i en hemmelig hangar, og fikk der se både fartøyet og 12 nedfrosne lik av humanoider. Da president Eisenhower spurte om fartøyet fremdriftssystem, om dets opprinnelse og hva det gjorde her, kunne ingen - ifølge Carrs øyenvitne - gi noe svar på dette. Eisenhower ble rød, og hevet en advarende finger og sa: "Hysj-hysj er ordet". Han ba om absolutt taushet og koplet inn CIA og dets mange effektive metoder for å holde tausheten vedlike. Ifølge Carrs øyenvitne trodde CIA for fullt alvor i 1952, at publikum ville få et "kultursjokk" hvis de fikk vite at UFO'ene kom fra en avansert sivilisasjon langt ute i verdensrommet.

KOMMENTARER: Etter personlig å ha diskutert påliteligheten til dette øyenvitnet med professor Carr selv, føler jeg at Aztec-af-færen nå kan bli sett på med fornyet tillit og uten Scully-brennmerket. Professor Carr kommenterer det slik: "Jeg er ikke enig i denne hemmeligholdelsen eller frykten for et verdensomspennende "kultursjokk" om de virkelige UFO-fakta blir avslørt. Hva det enn er som er UFO'enes hensikter, tror jeg ikke de er fiendtligsinnnet. Derfor tror jeg at verdens regjeringer nå skulle forsøke å få kontakt på en fredelig måte".

UFO-RAMA! Norsk UFO Center

SERIØST TILBUD AV EN UTSØKT SAMLING UFO-MATERIALE.

AKTUELLE NORSKE UFO-SAKER I TEKST OG BILDER + 14 UFO BILDER
PÅ FOTOPAPIR I s/hv. OG FARGER I STØRRELSE 9 x 13 til 21 x 26 cm.

PRIS M/PORTO: KR. 150.- evt. oppkravsgebyr.

UFO FARGEPOSTER, STØRRELSE 30 x 40 cm.

PRIS M/PORTO: KR. 20.- + evt. oppkravsgebyr.

Pris for flere enn én, kr. 15.- pr. stk.

Skriv til:

UFO RAMA, Boks 14, 3133 DUKEN.

Postgiro: 3 24 37 30.

.... Dette fotoet er
med i pakketilbudet
fra UFO - RAMA.....

